

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ			
Έν Ζακ. Έπαρχ.	Έξωτερ.		
Έτησ. 5	7	8	
Έξαμ. 3	4	4	
Τρίμ. 1,50	2		

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πᾶσα αἴτησις :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν
«ΜΟΥΣΩΝ»
(Ὅδος Ἀγ. Διονυσίου ἀρ. 4.)
Ζάκυνθον.

ΜΕΜΝΟΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗ

(ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

Ἡ ἄρτι ἀφ' ἡμῶν ἐκλιποῦσα καὶ εἰς πόνον κόσμον ἀποδημήσασα ἐξέχουσα τοῦ τόπου μας φυσιογνωμία, ὁ πολυδύμων καὶ σοφὸς καθηγητῆς, ὁ χρήσιμος πολίτης, ὁ ἀνεκτίμητος φίλος **Μέμνων Μαρτζώκης** ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τῇ 14 Ὀκτωβρίου τοῦ 1844 ἐκ πατρὸς Λαυδοβίτου Ἰγνατίου Μαρτζώκη, ἰταλοῦ πρόσφυγος καὶ σοφοῦ ἐκ Βονωνίας καθηγητοῦ, καὶ μητρὸς Μαρίνης τῶν κομητῶν Μεσσαλά, ἐβαπτίσθη δὲ τῇ 21 Νοβρίου ἰδίου

ἔτους τυχὼν παρὰ τοῦ ἀναδόχου αὐτοῦ Ἰωσήφ Γκρίκα, μελοποιῦ, τῶν ὀνομάτων **Μέμνωνος** (Ἰωσήφ—Σπυρίδωνος). Τὰ πρῶτα μαθήματα ὁ εὐνήμων καὶ εὐμουσὸς Μέμνων διήκουσεν ἐν τῷ Λυκείῳ Ζακύνθου, εἶτα δ' ἐγένετο μαθητῆς τοῦ διδασκάλου Ὁθ. Καρούσου ἐν τῇ ἐν Ληξουρίῳ Πετρισειῳ Σχολῇ καὶ τέλος ἀποφοιτήσας ἐκεῖθεν ἐξεπαιδεύθη ἰδιαίτερος παρὰ τῷ σοφῷ πατρί του ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ των, ἣτις εἶχε μεταβληθῆ εἰς Ἀκαδημίαν καὶ ἔπου συχνάκις μετέβαινε καὶ αὐτὸς ὁ Ρεγάλης, διαμένων τότε ἐν Ζακύνθῳ, ὅς-τις καὶ ἰδιαζόντως ἠγάπα τὸν εὐφυῆ Μέμνονα, ἐν τῇ εὐγενεστάτῃ τοῦ ὁποῦ τάσει, ἦν προδιέγραφον αὐτῷ αἱ ζωηραὶ κλίσεις τῆς ἰδίας πρὸς μάθησιν ὀργώσης φύσεως, διέβλεπε τὴν μέλλουσαν πνευματικὴν τοῦ τόπου μας ὑπεροχὴν.

Ἀπὸ νεαρῶτάτης ἡλικίας ψυχῇ τε καὶ σώματι ὁ Μαρτζώκης ἀφωσιώθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ καλοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, φύσει δὲ προικισθεὶς διὰ μνήμης περὶ πάντου καὶ φλογενοῦς φαντασίας, κατέστη σύν χρόνῳ ὁ τηλαυγὴς φάρος, ὁ τοσοῦτον οὐ μόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ξένων ἰδίως τιμηθεὶς διὰ τὴν θερμουργὸν διάνοιαν, τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ νοῦ τὴν πολυδαίδαλον εὐρυμάθειαν, τὴν μελισταγῆ εὐφράδειαν, τὴν ρητορικὴν δεινότητα, ἅτινα πάντα συναπέτελλον ἐν αὐτῷ λαμπροτάτην καὶ ἀρμονικὴν συζυγίαν. Μαρτύριον τούτου πρόκειται ἡ μακροχρόνιος, εὐδόκιμος καὶ καρποφόρος διδασκαλίη του, μαρτυροῦσι τοῦτο τὰ διὰ στιχουργίας ἐμμελοῦς, ποιητικῆς πεζογραφίας καὶ πιστοτάτης μεταφράσεως ἐν περιοδικῶς καὶ κατ' ἰδίαν δημοσιεύματα αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐκτιμηθέντα, μαρτυροῦσι τοῦτο αἰ ἐν πάσῃ περιστάσει ὀλιβερῆ ἢ χαρμοσύνῃ, ἐπὶ παντὸς θέματος ἐπιστημονικοῦ, πολιτειακοῦ, κοινωνικοῦ ποικίλαι διαλέξεις συζητήσεις. Ἐκ τούτου ἔγνω διὰ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μελιωροῦτου ἀπα...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΤΩΛΩΝ

τῆς ἀχαλινώτου φαντασίας, ἐκ τῶν κρουῶν τῆς ὁποίας, ὡς διακυβή νάματα, ἐξήρχοντο αἱ λέξεις καὶ εἰκόνες νὰ τέρπη, κατακλῆδων τὰ ὄντα τοῦ ἀκρατοῦ καὶ εἰς ὕψη ἑλιγγιώδη αὐτὸν μεταφέρων, μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ μεγάλη γλωσσομάθεια, ἡ ἀναδείξασα αὐτὸν ἐν Ρώμῃ, ἐν Παρισίοις, ἐν Βιέννῃ, ἐν Λονδίῳ, ἐν Μεδρίτῃ δόκιμον μεταφραστὴν, τεκμηριοῦσι τοῦτο τέλος αἱ παρασημοφορήσεις αὐτοῦ ὑπὸ τε τῆς ἡμετέρας, τῆς ἰταλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας, ἀρεταὶ πάντα ταῦτα καὶ προτερήματα, ἅτινα κατηγάλασαν ὑπαρξίν τοσοῦτον πολῦτιμον καὶ σεβαστὴν ἐν κοινῶνι, ἧς ἐκλεκτὸν ἀπετέλεσε μέλος καὶ προέχων ὑπῆρξε λογὰς.

Διορισθεὶς ὁ Μαρτζώκης, κατὰ Σῆβριον τοῦ 1875, κτηνηγῆτῆς τῆς γαλλικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ζακύνθου, ἀναλαβὼν βραδύτερον καὶ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας τῶν μέσων καὶ νεωτέρων χρόνων, δωρεὰν δὲ καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἰταλικῆς ἐπὶ τινα μόνον χρόνον, εὐσυνειδήτως ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ μετοχετεύσας εἰς τὰς καρδίας καὶ τὰς ψυχὰς ἑκατοντάδων μαθητῶν τὰ νάματα τῆς σοφίας αὐτοῦ, μέχρις οὐ πάθησις τῶν ὀφθαλμῶν ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς ἐπισήμου ὑπηρεσίας. Ἐνῶ δὲ ἤλιπιζεν, ὅτι ἀναπαύομενος πλέον ἐκ τῶν πολλῶν κόπων ἠδύνατο ἀνετώτερον νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν συγγραφὴν διαφόρων φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἔργων καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν νεοελληνικῶν ποιήσεων, συνεχίζων οὕτω τὰς δύο ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσας ποιητικὰς συλλογὰς, αἰφνης ἀδόκητος συμφορὰ πλήττει αὐτόν, μελανὸς πέπλος καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκείνους, οἵτινες, ὡς φάροι μυριόφωτοι, ἀντηγάκλων τῆς διανοίας του τὸ φῶς καὶ ἡ πένθημος ἐκείνη σκοτία δὲν βραδύνει νὰ ἐφαπλωθῆ καὶ εἰς τὸν χαρμόσυτον κόσμον τῆς ψυχῆς του. Μάτην κατὰ τῆς τυφλώσεώς του ἀντετάχθησαν τῆς Ἐπιστήμης αἱ προσπάθειαι, μάτην τῆς ψυχῆς τὸν μέλανα πέπλον ὑπήγειρον οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Ἡ σκληρὰ τῆς Εἰμαρμένης ἀπόφασις ἦτο ἀνέκκλητος. Ὁ ἀστὴρ αὐτοῦ, ὁ τοσοῦτον λαμπρῶς ἐπιτείλας, δὲν ἐπέπρωτο νὰ ἔχη δύσιν. Ἐσβέσθη ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στερεώματος, ἄνευ φωτοτροχίας.

Καὶ μίαν πρωτάν, τὴν πρωτάν τῆς 25ης Μαρτίου, τὴν ἰσως στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Ἄγγελος δι' ἐνὸς χαίρε Παρθένου ἔδιδε εἰς τὸν κόσμον τὸ θεῖον Φῶς, αὐτὴν στιγμὴν καὶ ὁ Μαρτζώκης δι' ἐνὸς χαίρε εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Μαρτζώκης καὶ τυφλὸς ἦσαν δύο ἄκρα ὄλως ἀντίθετα. Ἡ σκία καὶ ὁ σκότος, ἐνθα δὲν εἶχε θέσιν ἡ σκία. Χάσμα μέγα, ἔξυ Ἐδὲμ καὶ Κολάσεως, μὴ γεφυρούμενον. Τῷ ἐλλετο, ἀληθῶς, νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ διὰ τὴν ἐπιστήμην διὰ τὰ γράμματα, διὰ τὴν πατρίδα του, διὰ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἀβιώτου βίου προτιμότερος ὁ θάνατος. Ὁ Μαρτζώκης τοῦ μικροῦ διανοητικοῦ ἀγῶνος, δὲν ἐξήρχετο τὸν ἀγῶνα τοὺς βραχίονας ἢ τοὺς πόδας, ἐξήρχετο ἐπιμένοντας τῆς ὁράσεως καὶ στρέψας περὶ αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς οὐδὲν βλέπει ἢ σκότος, σκότος παντοῦ καὶ ἐκείνο ὅλον ἐξοφῶται, ὅταν φωνὴ ἐνδόμυχος αὐτοῦ εἴπῃ.

—Τὸ ἔλαιον ἐξέλιπε.—Καὶ μία σκέψις μελανὴ ἔβριση ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

«Τί θέλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῆ ἐν τῷ σκότῳ;»

«Μαρτζώκης ἀπέθανε.»

Ἐπὶ τῆς ἀποθανῆς ἀνδρὸς πολῦτιμου, το-

σοῦτον ἐπωφελῶς δράσαντος, τοσοῦτον εὐεργετήσαντος καὶ τοσοῦτον τιμήσαντος αὐτήν.

Ὁ συναναστραφεὶς αὐτόν, ὁ ζήτας μετ' αὐτοῦ ἐν ἀδελφικῇ οἰκειότητι, ὁ ἐνωτισθεὶς τῶν σοφῶν διδασκῶν του ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παραδεχθῆ, ὅτι ὁ Μαρτζώκης ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις ἰδεώδους τινὸς ὄντος, ὅτι ὁ Θεὸς θελήσας νὰ πλάσῃ τι τελειότερον τοῦ ἀνθρώπου ἔπλασεν αὐτόν καὶ ἐδώρητα αὐτῷ νοῦν ὑπερφυσικόν, δι' οὗ οὗτος καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξικνεῖτο πέραν τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, ὡς ἐν τὸ πάντερον στόμα καὶ ὁ ἀριστοτεχνικὸς κάλαμος αὐτοῦ ἦσαν ἀγωγοί, δι' ὧν ὁ νοῦς αὐτοῦ συνεκοινωνεῖ τὴν γῆν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Διὰ τοῦτο καὶ ὅ,τι ἰδίως ἐν τῷ Μαρτζώκῳ ἐθαυμάσθη, τοῦτο ἦν ὁ ἀπέραντος αὐτοῦ νοῦς, οὗ ἡ διακύβητις τὸτ' ἐξέλιπεν, ὅτε καὶ ἐκεῖνος ἔπαυσε νὰ ζῆ.

«Αἱ Μοῦσαι» ἄς τοσοῦτον ἐλάτρευσεν ὁ ἀφ' ἡμῶν προῶως μεταστάς, καταλείβουσιν ἐπὶ τοῦ τάφου του ἀφθονὰ καὶ θερμὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΜΕΜΝΩΝ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Α.

Ὅτε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ προχθὲς οὕτως ἐπισήμως καὶ ἐπιβλητικῶς κηδευθεὶς ἀντιπρόεδρος τῆς ἐν Ζακύνθῳ Σχολῆς τοῦ Λαοῦ θυσιάζων τὰς ὥρας μιᾶς πολῦτιμου δι' ἐκεῖνον ἀναπαύσεως ἐν ὥραις ἐσπεριναῖς, ἐδίδασκε τὸν λαὸν τῆς γεννετείας γῆς ἐν ἣ εἶδε τὸ φῶς καὶ ἐν ἣ τόσῳ πικρῶς ἀπώλεσε τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ζωγραφίζων τὰς εὐκλειεῖς τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως σελίδας διὰ τῶν μυστικῶν ἐκείνων χρωμάτων, ἅτινα μόνη ἡ ποιητικὴ διάνοιά του ἠδύνατο νὰ συνδυάσῃ, ἐξεγείρων ἐν τῇ λαϊκῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ τοῦ φιλοπάτριδος ἐνθουσιασμοῦ τὰ κύματα, ἀφυπνίζων διὰ τοῦ ὑπερεκχειλισμοῦ ἐκείνου καὶ τῆς ἐκπαύσεως τῶν ἑλληνικῶν αἰσθημάτων του, ἅτινα προέδιδεν ὁ φλογερὸς καὶ πύρρινος ἐκεῖνος ἐνθουσιασμός, εἰς ὃν ἀχαλιναγωγῆτως παρεσύρετο διδάσκων τὰ αἰσθήματα πλήθους ἀκρατῶν, ὅσους τὸ ὕψος τῆς οὐμίας του, τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν λόγων του, τὸ πλαστικὸν τῶν εἰκόνων του, τὸ ὕψος τῆς φαντασίας του, ἐκνήθησεν, τίς κατὰ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τὰς ὥρας τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου ἐνθουσιασμοῦ δι' οὗ ἐξῆρε τοὺς ἀγῶνας καὶ διελάλει τὰ τρόπαια μιᾶς μεγάλης Ἑλληνῶν γενεᾶς, ἠδύνατό ποτε νὰ σκεφθῆ, ὅτι ὁ ἐνθουσιωδέστατος διερμηνεὺς καὶ διαλαλητὴς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος θὰ ἐξέλεγε τὴν ἡμέραν τῆς 25ης Μαρτίου, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνεβίβασε μέχρι τῶν ἀστρῶν, ὅπως εἰς τὰς χαραυγὰς ἐκείνης παραδῶσῃ τὴν ὑστάτην αὐτοῦ πνοήν, συνελκίζων οἶονεὶ οὕτω τραγικῶς τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ καταδεικνύων παραστατικώτατα τὸ τραγικὸν τέρας τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου; Κόσμοι ἀόρατοι, σφαῖραι ἀγνωστοί, ἐν αἷς πλανῶνται αἱ μεγάλαι τοῦ 21 ψυχαί, μετεκαλέσαντο τὸν δεινὸν ἀγορητὴν, ἵνα εἰς τοὺς κόσμους ἐκείνους τοὺς ἀόρατους ἐξυμνήσῃ τοὺς ἄθλους καὶ τὰ τρόπαια τῆς προχθεσινῆς ἡμέρας.

Ὁ Μέμνων Μαρτζώκης, ὁ φαινότατος οὗτος ἀστήρ, ἔδυσσε προῶρως καὶ ὁ φιλολογικὸς κόσμος ἐστερήθη τοῦ διαπρεποῦς ἐκείνου λογίου περὶ ὃν ἐστρέφοντο τὰ βλέμματα παντὸς τῶν γραμμάτων ἀνθρώπου. Ἄν μέχρι προχθὲς ὅτε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πνοήν ὁ Μαρτζώκης παρῆδιδεν εἰς τὰς χαραυγὰς τῆς ἐθνικῆς ἡμέρας δὲν ἐστάθμισεν ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων, ὁ κόσμος ὁ ἐγκυκλοπαιδικὸς ἀκριβῶς τὴν ὑπολαμβάνουσιν γραμματολογικὴν δεινότητα τοῦ Μαρτζώκη καὶ δὲν διείδε κατὰ πόσον ἐβάρυνε τὴν φιλολογικὴν πλάστιγγα ὁ ὄξυς ἐκείνος νοῦς, εἶνε καρδὸς τώρα ὅτε τὰ διαρρευσάντα θερμὰ δάκρυα ἐπότισαν τὸ νωπὸν ἐκείνου χῶμα, νὰ κατανοήσῃ ὅτι ἐσβέσθη μία ἐκτακτὸς ἰδιοψυχία, μία διαύγεια νοῦ γραμματολογικοῦ ἐξαιρετος.

Ἰπὸ ποίαν ἐποψὴν νὰ ἐξεάσῃ τις τὸν Μαρτζώκην, τὸν πρῦτανιν τοῦτον τῆς ἐν Ἑλλάδι γλωσσομαθείας, τὸν μελίρρυτον ἀγορητὴν, τὸν καλλιπέστατον ῥήτορα, τὸν γλαφυρότατον τοῦ καλάμου χειριστὴν, τὸν ἐπαγωγὸν λογογράφον, τὸν εὐφάνταστον ποιητὴν, τὸ μοναδικὸν τοῦτον τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων ταμεῖον; Ἰπὸ τὴν ἐποψὴν ὡς καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου, ἢ ὑπὸ ἐκείνην τοῦ ὄντως τῶν γραμμάτων ἀνθρώπου; Ὅπως δῆποτε ἐξεταζόμενος ὁ Μαρτζώκης περιβάλλεται ὑπὸ τῆς αἴγλης τῆς ἰκανότητος ἐκείνης οὐχὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς τετριμμένης, ἀλλὰ τῆς σπανιζούσης καὶ μεμαρτυρημένης. Περὶ τοῦ Μαρτζώκη ὡς καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου ἐπιμαρτυρεῖ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν του, ὅπερ ἠγάπησε καὶ ἐσεβάσθη τοῦταν διὰ τῆς ἀγάπης ἐκείνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἅτινα ἐνέπνευσε καὶ οἶονεὶ ἐπέβαλε διὰ τῆς διδασκαλίας του ὁ διαπρεπὴς διδάσκαλος.

B.

Τὸ εἶναι αὐτοῦ εἰς οὐδένα ἄλλον ὄφειλεν ὁ Μαρτζώκης ἢ εἰς ἑαυτόν. Ἀπμοιοῦργημα ἑαυτοῦ σπάνιον, ἀνῆλθεν εἰς τὰς ὑψηλὰς τῶν γραμ-

μάτων βαθμίδας διὰ τῆς ὀξυτάτης αὐτοῦ ἀντιλήψεως καὶ τῆς παροιμιώδους μνήμης του. Λάτρης τῶν γραμμάτων ἐνθουσιώδης, τότε ἱκανοποιεῖτο ὅτε ἐπειθεν ἑαυτόν ὅτι κατέβαλε τὸ πνεῦμα ἐνὸς συγγράμματος διὰ τῆς ὀξείας αὐτοῦ διανοίας. Ἐπιπολαιότητα ἐν τῇ μελέτῃ δὲν ἐπέτρεπε τὸ φύσει γραμματολογικὸν πνεῦμα τοῦ Μαρτζώκη, ἢ δὲ ὑπέροχος ἐκείνη μνήμη συνεκράτει δέσμια πάντα ὅσα διπλῶν διὰ ταύτης μέχρι καὶ τῶν λεπτοτάτων χρονολογιῶν. Ἡ ἐνημερότης τοῦτου πρὸς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἅτινα συνεδύαζε δι' ἄλλων γεγονότων ἄλλων χρόνων καὶ ἄλλων ἐποχῶν, καθίστη τοῦτον εἰδικώτατον περὶ τὴν γνῶσιν τὴν ἀκριβῆ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ἐμβάλλοντα τὴν πεποίθησιν εἰς πάντα, ὅστις ἐν ἱστορικαῖς ἀμφιβολίαις καὶ ἀπορίαις εὐκόλον εὗρισκε ἐξηγητὴν τὸν Μαρτζώκην.

Κάτοχος τῶν δοκιμωτέρων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ὡς φιλολογικῶς ἐξέμαθε διὰ τῆς στερεῆς αὐτοῦ ἐπιμονῆς καὶ ὀξυτάτης ἀντιλήψεως συνανεστράφη οἰκειότατα καὶ συνεκοινωνήσε στενότητα μετὰ τῶν πλείστων ξένων συγγραφέων, τοὺς ὁλοίους ἀνέλευν ἐναργέστατα καὶ παραστατικώτατα εἰσχωρῶν βαθύτατα εἰς τὰς ἐννοίας καὶ σκέψεις ἐκείνων. Ἡ Ἰταλικὴ πρὸ πασῶν φιλολογία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ βαθύτερον ἔργον εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν, δι' ἧς συνεξυμνήθη ἀνεφαθῆ ἐν ὅλῳ αὐτῆς τῷ κλασικισμῷ ἐν ταῖς μεταφράσεσι τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν, ὡς ἐξεπόνησεν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ προθέσει ὅπως διαδόσῃ τὰ ἀριστα τῶν ἔργων τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ποιήσεως εἰς ξένας χώρας καὶ ἐν τοῖς πρωτοτύποις πεζοῖς καὶ ποιητικοῖς ἔργοις, ἅτινα ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐδημοσίευσεν. Τὸν Μέμνονα Μαρτζώκην, πλὴν τῆς ὑπερόχου μνήμης διέκρινεν ἐτοιμότης λόγου, ζωρὰ καὶ ἀπρόσκοπτος ἀφηγηματικότης, παρεμβολαὶ ἐναργῶν εἰκόνων καὶ προσφῶν παραβολῶν δι' ὧν ἐπαίκιλλε καὶ ἐχρωμάτιζεν εἴτε τὰς ρητορικὰς ἀγορεύσεις του, εἴτε τὰς κατ' ἰδίαν διαλέξεις του, αἵτινες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀπεράντου ἐκείνης μνήμης ἐξέλαμπον ἐν πάσῃ περιστάσει.

Ἄλλὰ δυστυχῶς διὰ τὰ γράμματα ὁ ἀνὴρ οὗτος οὐ τις τὸ φιλολογικὸν στάδιον εὐρύτερον διοιναίγετο τώρα ὅτε ὡς ὁ ἴδιος ὠμολόγει παραιτήσας πᾶσαν ἄλλην ἀσχολίαν, θὰ ἐπεδίετο εἰς ἔργα φιλολογικὰ ἰδίως δὲ εἰς τὸ ἐθνικὸν ἔργον τῆς διαδόσεως τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως ἐν τῇ ξένη, ὁ ἀνὴρ οὗτος προῶρως κατεβλήθη ὑπὸ τῆς θλίψεως εἰς τὴν ὁποίαν κατεβύθησεν αὐτὸν ἢ στέρησις τῆς ὁράσεως. Οἰανδήποτε ἄλλην συμφορὰν ἐπερχομένην αὐτῷ ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῆ, ἀλλὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην συμφορὰν τῆς ἀποστερήσεως τοῦ ὄργανου ἐκείνου, δι' οὗ ἐτρέφετο ὁ ἀληθὴς τῶν γραμμάτων ἀνθρωπος, δὲν ἠδύνατο νὰ οὐδένα λόγον νὰ διασκεδάσῃ. Ἀποχωρισθὲν οὕτως ἀποτέμωσ τῆς προσφιλοτέρας τοῦ οἴου καὶ τοῦ βίου ἑλληνικῆς

ἀποχωριζόμενος τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ τῶν συγγραφέων, ἐπόθησεν ὡς λυσιπόνον τὸν θάνατον, ὅστις ἠρέμα ἀπέσβεσε καὶ τὸ φῶς τῆς διανοίας ἐκείνης, ἀφοῦ πρὸ μνηῶν εἶχεν ἀποσβέσει τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν θανατώσας ἔκτοτε τὴν ζηλευτὴν ἐκείνην ὑπαρξιν, τὸν ζωντανὸν ἐκείνον τῶν γραμμάτων στυλοβάτην, ἐφ' οὗ ἀπετυπούτο μία διάνοια ὑπέροχος, μία ἰδιοφυΐα ἀδιαγώνιστος.

ΓΕΩΡΓ. Δ. ΜΑΝΕΣΗΣ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Καλέ μου, Ἰησοῦ, ποῦ ἐμᾶς τ' ἀθῶα παιδία
Μᾶς εὐλόγητες καὶ μᾶς ἀγαπᾶς·
Κ' εἶπες τῶν οὐρανῶν ἡ βασιλεία
Πῶς εἶνε γιὰ τ' ἀνήλικα — γιὰ μᾶς.

Ἐσύ, ποῦ μᾶς ἐκάλεσες σιμά Σου
Μὲ τῆ γλυκειά, τῆ θεία Σου τῆ φωνή·
Καὶ μᾶς κάθισες εἰς τὰ γόνατά Σου,
Γιατ' εὐρηκες καρδιά ἴς ἐμᾶς ἀγνή·

Ἄκου κ' ἐμέ, τ' ἀθῶου, τὴν προσευχή μου,
Ἐτὴ γαλανή Σου δέξου τὴ ἀγκαλιά·
Βγαίνει μὲς' ἀπ' τὴν ἄδολη ψυχὴ μου,
Πετᾶ ἴς Ἐσὲ μὲ ἀμόλυντα φτερά.

Θὰ τῶμαθες σοῦ τῶπαν τόσα χεῖλη,
Τὶ μεγάλο μᾶς εὐρῆκε κακό!
Τὶ μαῦρο ἢ μαῖρα ἐξάπλωσε μαντηλί·
Ἐτὸν γλυκὸ τοῦ πατέρα μου ἀδελφό!

Ἐκεῖνος, πῶχει τόσο φῶς σκορπίσει
Μὲ τῆς διανοίας του τῆ φεγγεβολή,
Ποῦ τῶν ψυχῶν τῆ νύχτα ἔχει φωτίσει,
Τὸ σκότος θὰ νὰ λάβῃ ἀνταμοιβή;

Σ.Δ.Μ. Τὸ ἀνωτέρω συγκινητικώτατον ποίημα εἶχε δοθῆ ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν πολλὰς ἡμέρας πρὸ τῆς μοιραίας συμφορᾶς, ἀλλ' ἐπελθούσης ταύτης ἔλωσ ἀδοκῆτου καὶ ταχέως, δημοσιεύομεν τοῦτο σήμερον, καὶ τοὶ παρακαίρως, ὅπως μὴ στερηθῶσιν οἱ ἀναγνώσται· μᾶς τοιοῦτου περιπαθοῦς ποιήματος.

Ἐκεῖνος νάχῃ ἀφώτιστα τὰ μάτια,
Ποῦ ἐφώτισε τὸ δρόμο τοῦ τυφλοῦ,
Γιὰ ναύρη τοῦρανοῦ τὰ μονοπάτια
Μὲ τῆ λαμπάδα τοῦ σερφοῦ του νοῦ;

Ποῦ θέρμανε τὰ στήθη ἴς τῆ λατρεία,
Κ' ἐφύσησε τὸν ἅγιο ἐνθουσιασμό
Γιὰ τὴν πάνσοφη τῆ δημιουργία,
Κ' ἐσίμωσε τὸ πλάσμα ἴς τὸν Θεό;

Ἄχ! εἶνε κρῖμα ἡ νύχτα νὰ σκεπάζῃ,
Νὰ κρύβῃ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔμπροστά
Ὅ,τι ἐδίδαξεν ἄλλον νὰ θαυμάζῃ —
Τῆς φύσεως τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιά!

Τῆς φύσεως, ὅπου ἀχάριστη μητέρα
Ἐδείχθη, καὶ μὲ χέρι σκοτεινό
Ἦθέλησε νὰ σβύσῃ τὴν ἡμέρα
Ἐπλάσμα, στόλισμά της ζηλευτό!

Στείλει, Χριστέ, ἴς τῆ μαύρη συγνεφιά του,
Μίαν ἀχτίδα, ἓνα γέλοιο φωτεινό·
Κάμε νὰ φέξῃ ἡ αὐγὴ μὲς' ἴς τῆ νυχτιά του,
Ν' ἀναστηθῇ τὸ φῶς του τὸ νεκρό!

Τὸ φῶς, ποῦ σοῦ ζητῶ νὰ τοῦ χαρίσῃς,
Μόνον ἴς αὐτόν, Ἰησοῦ, δὲν τὸ σκορπᾶς·
Χίλιους τυφλοὺς μ' αὐτὸ θὲ νὰ φωτίσῃς,
Ἐἓνα Σου θαῦμα μύρια θὰ μετράς!

Ἀπίθωτε, Χριστέ, τᾶγιο Σου χέρι
Ἐτὸ μέτωπον ἐκεῖνο τ' ὄρφανό·
Ἐτὴν καταχνιά του σκόρπισ' ἓν ἄστέρι,
Ἐτὴ δύσι τὸ ἑξημέρωμα νὰ ἰδῶ!

Ἄλλ' ἄν, ὦμέ! Χριστέ μου, εἶνε γραμμένο,
Ὅ χρυσὸς τοῦ πατέρα μου ἀδελφός,
Μακριὰ ἀπὸ μᾶς, ἴς ἓν ἄλλο ἄστέρι, ξένο,
Ναύρη τὸ νεκρωμένο του τὸ φῶς,

Μὲ τὸ φτερό, ποῦ ἡ νύχτα τὸν σκεπάζει,
Ἄπ' ὄλους μᾶς ἄς κρύψῃ τὴν αὐγή·
Κ' ἐμᾶς ἓνα σκοτάδι ν' ἀγκαλιάζῃ,
Νεκροὶ ἴς τὸ φῶς, ἴς τὸ σκότος ζωντανοί!

Γιατὶ, γιὰ μᾶς, εἶν' ἐντροπή, Πατέρα,
Εἶν' ὕβρις, εἰς αὐτόν, εἶν' ἀπονία,
Νὰ προβαίνῃ γιὰ μᾶς, νὰ λάμπῃ ἡ μέρα;
Κ' ἐκεῖνος νάχῃ πάντα σκοτεινιά!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τέτοια λόγια ἔγροικῶ τὰ ἄλωο του στόμα
 Νὰ λέη, μὲ τὰ χεράκια σταυρωτά,
 Ὅσον πλαγιαζή, ἢ ὅσον σηκώνεται ἀπ' τὸ στῶμα,
 Εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸ ἴκονισμα ἔμπροστά.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἄφοῦ μοῦ εἶναι ἀδύνατο
 Τὸ νὰ σ' ἀληθμονήσω,
 Καὶ τὴ φωτιά περὶ μ' ἀναψῆς
 Δὲν ἔμπορῶ νὰ σβύσω,

Νὰ θάψω θές τὴ λαύρα μοῦ
 Μέσα εἰς τ' ἀνήλιο μνήμα,
 Ἡ νὰ τραβήξω τ' ἄστατο
 Τῆς θάλασσης τὸ κύμα;

Ὅ,τι προστάξης, ἀφρευκτα,
 Πιστὰ θ' ἀκολουθήσω,
 Καὶ μετ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς
 Τὸ πόνου μου θὰ κλείσω.

Ἐνα μονάχα ἀδύνατο
 Νὰ κάμω δὲν μπορῶ,
 Ἄν με διατάξης, ἀκαρδῆ,
 Νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶ.

18..

ΦΑ.

Ἀγγέλματα καὶ Δημοσιεύσεις

—ooo—

— «Πινακεθήκη». Τοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφιν περι-
 σπουδάστου τούτου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ ἐδη-
 μοσιεύθη καὶ τὸ μῆνος Μαρτίου ΓΓ. φύλλον, εὗ
 περιεχόμενα τὰ ἑξῆς: Ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ἑλλάδι. —
 Ἄπὸ τοῦς τελευταίους ἔρωτας, — Μενεξέδες, — Ἡ ἀ-
 νάγκη τοῦ ὠραίου, — Ἡ ἀλήθεια, — Τύχη τοῦ Ἑλλ.
 Θεάτρου (1838—1842), — Αὐτόχειρ, — Πρόφθασις, —
 Φρόνη, — Κάιν, — Ἡ τέχνη κατὰ τὸν μεσαιῶνα, —
 Θεάτρον καὶ δραματικὴ σχολή, — Καλλιτεχνικά χρο-

νικά, — Μουσική, — Σημειώσεις ἐνὸς μηνός, — Καλλι-
 τεχνικὴ κίνησις. Εἰκόνες. Κοσμήματα κτλ.

— «Παναθήναια», Περιεχόμενα τοῦ 35ου τεύ-
 χους τοῦ λαμπροῦ τούτου περιοδικοῦ τὰ ἑξῆς: I.
 Πολέμη. Ἄπὸ τὰ ἄμφια, — Σ. Λοβέρδου. Ἡ Ἐθνι-
 κὴ Τράπεζα, — I. Βαλαωρίτου. Ἱστορία τῆς Ἑθν.
 Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, — Ἄλ. Παπαδιαμάντη.
 Τὸ νησί τῆς Οὐρανίτσας, — Β. Δούτμανη. Ἡ αἰ-
 σθητικὴ τῶν δημοσίων κτιρίων, — Α. Π. Κουρτίδου.
 Ἡ θερμάστρα τοῦ σχολείου, — Ἄν. Φράνζ. Θαῖς,
 — Γρ. Ξενοπούλου. Θεατρικὴ ζωὴ, — Χ. Ἡμε-
 ριν. Λόγοι καὶ ἀντίλογοι. Γράμματα — Τέχνη —
 Ἐπιστήμη κτλ.

— «Ἐκκλησία». Ὑπὸ τοιοῦτον τίτλον ἤρχισεν
 ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν φιλοπροόδων καὶ
 εὐπαιδευτῶν λογίων κ. κ. Ἰω. Ε. Τζιώτη καὶ Δ.
 Η. Παναγοηλιοπούλου, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξιοτ.
 συναδέλφου κ. Θεοδ. Ἰωαννίδου ἐβδομαδιαῖον θρη-
 σκευτικὸν περιοδικὸν περιέχον πλοῦτον ὕλης περι-
 σπουδάστου καὶ ἐποικοδομητικῆς.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει τὸ Νομο-
 σχεδίον περὶ παραχωρήσεως τῆς κυριότητος καὶ
 ἐκμεταλλεῦσεως τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ζακύνθῳ καὶ τοῖς
 παρακειμένοις νησιδίοις ὄρυχων πετρελαίου, νάφθης
 καὶ ἄλλων πισσωδῶν, ρητινωδῶν καὶ ἐλαιωδῶν
 εὐσιῶν, εὗ νομοσχεδίου προηγεῖται εἰσηγητικὴ ἐκ-
 θεσις.

— Ἐπίσης ἐν ἰδίῳ τεύχει ἐκ σελ. 11 μετὰ προ-
 ομιαίου ἐδημοσιεύθη τὸ Καταστατικὸν τοῦ ἐν Πάτραις
 Πολιτικοῦ Συλλόγου «Τὸ Σύνταγμα» πε-
 ριλαμβάνον 15 ἐν ὅλες ἄρθρα.

— Σώματα τεῦ ἄρτι ἐδημοσιευθέντος περισπου-
 δάστου περὶ τοῦ Διονυσίου Ρώμα συγγραμματος τοῦ
 διακεκριμένου ἱστοριογράφου κ. Δημ. Καμπούργλου,
 περὶ εὗ γράφομεν προσηχῶς πωλοῦνται παρὰ τῶ ἐν-
 ταῦθα ἐμπόρῳ κ. Σερ. Μπαχώμη πρὸς 5 μόνον
 δραχ. ἕκαστον. Οἱ ἀγαπῶντες ἀληθῶς τὴν τόσῳ
 πατριωτικὴν οἰκογένειαν τῶν Ρώμα δὲν ἀμφιβάλλο-
 μεν ὅτι θὰ σπεύσωσι νὰ ἀποκτήσωσι τὸ κειμή-
 λιον τοῦτο.

— Τὸ «Νέον Ἄστυ», ἡ σπουδαιότερα τῶν ἐ-
 φημερίδων τῆς πρωτεύουσῆς, πωλεῖται 5 μόνον λε-
 πτά.

— «Κουτούζης». Μετ' εὐχαριστήσεως πληρο-
 φορούμεθα, ὅτι ἡ προσφιλὴς συνάδελφος «Κουτού-
 ζης» τὸ ἀπτικὸν ἄλλας τῆς ὁποίας τοσάκις κατέστη-
 σε νοστήμιους πολλὰς μελαγχολικά; μας ὥρῃς καὶ
 τῆς ὁποίας συντάκτης εἶνε ὁ γνωστότατος ὄσῳ καὶ
 εὐφυέστατος σατυρικός μας κ. Ἰωάννης Κολώνιας
 θὰ ἐκδίδεται τοῦ λοιποῦ ἐν Ἀθήναις. Δὲν ἀμ-
 φιβάλλομεν ὅτι οἱ συμπολίται μας θὰ ἐξακολουθή-
 σωσιν ὑποστηρίζοντες τὸ ἔξαιρετον τοῦτο φύλλον.

ΒΙΒΛΙΟ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Δωρεά τῆς Α. Α. Β. Υ. τοῦ Ἀρχιδουκῶς Α. Σαλβατώρ ὑπὲρ τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ τὴν ἡμετέραν νῆσον διὰ τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς Του μεγάλως τιμῶν Ἀρχιδουξ τῆς Αὐστρίας, ὁ ὑπεράνω πάσης ἄλλης δόξης τιθεὶς τὸν πρὸς τὴν παιδείαν ἔρωτα, εὐηρεστήθη νὰ πέμψῃ τῇ Κεντρικῇ ἐπὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Σολωμοῦ Ἐπιτροπῇ χιλιάδραχμων εἰσφορὰν, συνοδευομένην μετὰ τῆς κατωτέρω λίαν φιλόφρονος ἐπιστολῆς Του, περίτρανον παρέχων οὕτω δείγμα τῆς πρὸς τὴν Ζάκυνθον καὶ τὸν ἀθάνατον ἡμῶν συμπολίτην Σολωμὸν ἀγάπης Του. Ἡ πρὸς τῇ ἀρχῇ εὐγενεία καὶ τὰ φιλελληνικά Αὐτοῦ αἰσθήματα ἐκδηλοῦσα ἐπιστολή αὕτη ἔχει, ὡς ἐξῆς :

Ζάκυνθος τῆ 29)3)1902 (ἔ. ν.)

Ἀξιότιμε Κ.ε Καρρέο

Ὡς προέδρω τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ Ἐπιτροπῆς ἀποστέλλω ὑμῖν δραχμὰς χιλίας, ἐλαχίστην πρὸς τοῦτο εἰσφορὰν μου.

Χαίρω βλέπων τιμώμενον διὰ μαρμαρίνου μνημείου τὸν ἔξοχον Ἴονιον εὐχομαι δὲ συνάμα, ὅπως ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν Ἑλλήνων διατηρῆται ὁ πατριωτισμὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐνέπνευε καὶ τὸν μέγιστον ποιητὴν, συντελῶν οὕτως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς χώρας, τοῦτο δὲ θὰ ἦτο, κατ' ἐμὴν κρίσιν, τὸ μᾶλλον ἀρραγὲς μνημεῖον, ὅπερ οὐδεμία σεισμικὴ δάνησις θὰ ἠδύνατο νὰ καταρρίψῃ, καὶ τὸ ὅποῖον θὰ ἠδύνατο ν' ἀνεγερθῆ εἰς ἀνάμνησιν ἐκεῖνου, ὅστις ὑπὸ τοὺς πρίνους τοῦ Ἀκρωτηρίου ἔψαλλε τὸν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὕμνον.

Δέχθητε τὴν ἐκφρασιν τῆς ἰδιαζούσης ἐκτιμῆσεώς μου

Ἀρχιδουξ ΛΟΥΔ. ΣΑΛΒΑΤΩΡ.

Ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἶχεν ὡς ἐξῆς :

Ὑψηλότατε

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν εὐγενεστάτην τῆς Υ. Υ. ἐπιστολὴν, συνημμένως τῇ ὁποίᾳ ἐπέμψατε δραχμὰς χιλίας ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ στερουμένθα καταλλήλων λέξεων, ὅπως ἐκφράσωμεν τῇ Υ. Υ. τὴν εὐγνωμοσύνην οὐ μόνον τῆς ἡμετέρας Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς Ζακύνθου, ἣν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἔχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐκπροσωπῶμεν.

Ἡ Ὑμετέρα ὑψηλὴ καὶ γενναία πρὸς τιμὴν τοῦ μεγίστου ἡμῶν ποιητοῦ εἰσφορὰ νέον καὶ φαινὸν προβάλλεται δείγμα ἀγάπης καὶ φιλίας, ὅπερ ἡ Υ. Υ. ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ ὑπὲρ τοῦ τόπου μας. Δὴ ὁ Κύριος ὅπως αἱ περιπαθεὶς εὐχαὶ καὶ συμβουλαὶ τῆς Υ. Υ. εἰσκαουσθῶσι παρὰ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ δὲ παράδειγμα τοῦ Σολωμοῦ ἐμφυσήσῃ εἰς ἕλα τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος τὰ αἰσθήματα τοῦ τε καθήκοντος καὶ τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτος, ὧν ἄνευ τὰ ἔθνη ἀδύνατον νὰ ζήσωσι καὶ εὐδοκημήσωσιν. Ἐὰν δὲ αἱ ἐρωματώδεις τοῦ Ἀκρωτηρίου αὐραὶ ἐνέπνευσαν τῷ Σολωμῷ τὸν ἀθάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὕμνον, ἅπαντα ἡ Ζάκυνθος ἐλπίζει μεθ' ἡμῶν ὅτι αὕτη αὕτη ἡ ἐρωματώδης αὐρα θέλει καταστῆ εὖνους καὶ ἐπωφελῆς τῇ

Ὑμετέρα πολυτίμω ὑγειᾷ, ὥστε ἡ διακονὴ παρ' ἡμῖν τῆς Υ. Υ. ἐπὶ μακρὸν νὰ παραταθῇ.

Ἐν τούτοις δεχθῆτω ἡ Υ. Υ. τὴν ἐκφρασιν τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ, μεθ' οὗ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποσημειωθῶμεν.

Εὐπ.οι καὶ ἀφοσιωμένοι θεράποντες

Ὁ Πρόεδρος Φρ. Καρρέο. — Ὁ Γραμματεὺς Δ. Ἰθακήσιος. — Τὰ Μέλη Ν. Μεσσαλάς, Ε. Γιαννόπουλος, Α. Κοργιανίτης, Ι. Δαμίρης, ΙΙ. Μουζάκης κλπ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἐθνικὴ ἑορτὴ. Μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ διεξήχθη ἐνταῦθα ἡ ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως. Τῆς μεγαλοπρεποῦς ἑορτῆς τὴν ὄλην ζωρότητα προσέδωκεν ἡ μαθητιῶσα νεολαία, χάρις εἰς τὰς φιλοτίμους καὶ πατριωτικὰς ἐνεργείας τοῦ τε ἀκαταπονήτου γυμνασιάρχου μας κ. Ὁθ. Ρέντζου, τοῦ ἐν ἐαυτῷ περικλείοντος ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ζήλου πρὸς εὐγενῆ δράσιν, τοῦ διὰ τὰς ὄντως πατρικὰς προσπαθείας πρὸς τελείαν ἠθικὴν διάπλασιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς μικρᾶς νεολαίας μας ἀξιεπαίνου βιβλιοθηκοῦ μας κ. Γερ. Βανδώρου, τοῦ καὶ σκέψεται, καὶ λόγοις, καὶ ἔργοις ἀκαμάτως καταγινομένου ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς μορφώσεως καὶ διαπλάσεως τῶν μαθητῶν τοῦ Ἑλλ. σχολείου λαμπροτάτου σχολάρχου μας κ. Ἀντ. Γκουσκου καὶ τῆς λοιπῆς ἀξιότιμου διδασκαλικῆς χορείας. Μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως δοξολογίαν, ἔνθα παρήσαν ἅπανσαι αἱ τῆς πόλεως Ἀρχαί, ἐγένετο ἡ στέψις τῆς προτομῆς τοῦ Σολωμοῦ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ γυμνασίου, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων διάφορα ἐθνικὰ ποιήματα καὶ κατὰ τὰ ἐσπέρας μεγαλοπρεπῆς ἐγένετο λαμπραδηφορία ἀνὰ τὴν πόλιν ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν.

Τὴν κατακλειδα τῆς ἑορτῆς ἔθηκεν ἡ Λαϊκὴ μας Σχολὴ ἐν τῷ καταμέστῳ κόσμῳ πάσης κωνωνικῆς τάξεως δημοτικῷ μας θεάτρῳ, ἔνθα ὁ μὲν κ. Ἀνδρ. Μπαμπάκος ἐξεφώνησε λαμπροτάτον πανηγυρικὸν παρ' ἀπάντων ὑπερεπαίνεθέντα, ὁ δὲ σχολάρχης κ. Ἀντών. Γκουσκος μετὰ σαφειστάτην προεισαγωγὴν ἀπήγγελε λίαν ἐπιτυχῶς τὸν «Θανάση Βάγιαν» τοῦ Βαλκαωρίτου καταχειροκροτηθεὶς, ὁ δὲ κ. Α. Χ. Ζώης ὠμίλησε περὶ τῆς δράσεως τῆς Ζακύνθου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, τοῦ ἀξιοστ. ἱατροῦ κ. Ἰ. Α. Μάργαρη μὴ ἀπαγγείλαντος τὸν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὕμνον τοῦ Σολωμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Μαρτζώκη.

— Καὶ ἐν τῷ ναῷ Εὐαγγελιστρίας τοῦ χωρίου Μουζάκη μεγαλοπρεπέστατα ἐωρατάσθη ἡ ἐθνικὴ ἑορτή. Μετὰ τὸ μνημόσυνον ἀπηγγέλθησαν διάφορα ἐθνικὰ ἄσματα ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκεῖσε δημοτ. σχολείου ἀρρένων, τοῦ τόσῳ λαμπρῶς διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ ἐξαιρετοῦ διδασκάλου κ. Γωγ. Κορρέο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΤΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ**

— Μεταξύ τῶν ἀριστευσάντων ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ ἠρωτικῶν ποιημάτων κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς 25 Μαρτίου μικρῶν μαθητῶν διεκρίθη ὁ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου ἢ «Ἀθηνᾶ» τοῦ ἀρίστως ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου καὶ δραστηρίου διευθυντοῦ κ. Δημητρίου Α. Μωρέττη διευθυνομένου ἐπιταχῆς Σπυρίδων Κ. Ρουσιάνος ἐπισπασάμενος διὰ τοῦ θάρρους τοῦ καὶ τῆς λαμπρᾶς ἀπαγγελίας τοῦ ἀπείρου πλήθους τὰ χειροκροτήματα. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν ἀξιότιμον καὶ εὐγενέστατον αὐτοῦ θετὸν κ. Γεώργιον Σπυρίδων σὺν τῇ ἀξιοσεβάστῳ μητρὶ αὐτοῦ καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἴδωσιν αὐτὸν ἀνδρούμενον καὶ προαγόμενον κατὰ τὰς προσδοκίας τῶν.

— **Αὐστριακοὶ ἐπισκέπται.** Διὰ τοῦ καταπλεύσαντος τὴν παρελθ. Τετάρτην Αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου «Φόρβερτς» ἀφίκοντο 54 μέλη, συμπεριλαμβανομένων καὶ 16 κυριῶν, τῆς ἐν Βιέννῃ Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας, ἐν οἷς συγκατατέλεγοντο οἱ ἀδελφοὶ Ἐδουάρδος φόν Pohl στρατάρχης καὶ Ὁθων φόν Pohl ἀντιστρατήγος καὶ μυστικοσύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ἀντιστρατήγος βερῶνος φόν Cronenbold, ὁ ὑπουργικὸς σύμβουλος D. Herzwandorschy, ὁ ἱατρός D. r Lichtheim ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Πρεσβούργῳ βας. Ἀρχείου Ἰω. Batka, οἱ φιλόλογοι D. r Riess, Biach, Rjssmanit, οἱ βοτανικοὶ Topscher, Holmann, Grest καὶ διάφοροι ἄλλοι ἐπιστήμονες. Τοὺς ξένους ἐπισκέπτας ὑπεδέχθησαν ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ ἢ Α. Α. Β. Υ. ὁ Ἀρχιδούξ Σαλβατώρ, ὁ ὑποπρόξενος τῆς Αὐστρουγγαρίας κ. Μωρέττης καὶ ἡ ἐπὶ τούτῳ διορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ὁθ. Ρέντζου, Ἀν. Λούντζη, Δημητ. Λούντζη καὶ Α. Δάση ἀποτελουμένη, μετέβησαν δὲ δι' ἀμαξῶν εἰς Κερὶ, ὅπου αἱ πηγαὶ τῆς νάρθηος καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπεσεκέρθησαν τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀγ. Διονυσίου, τῆς ἸΦανερωμένης καὶ τὰ καταστήματα τῆς Λέσχης «Ζάκυνθος» καὶ «Δομβάρδου». Τὸ ἑσπέρας παρετέθη δεῖπνον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, εἰς ὃ προσεκλήθη ὁ τε ὑποπρόξενος καὶ ἡ ἐπὶ τῆς δεξιώσεως Ἐπιτροπὴ, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἀνέκρουεν ἡ Φιλαρμονικὴ μας σταλεῖσα ἀξιοπαινωσ ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς, καὶ καθ' ὃ πολλοὶ ἐγένοντο προδόσεις. Τῇ ἐπομένῃ μετέβησαν οἱ ξένοι εἰς τὴν μονὴν Προδρόμου, εἰς τὸ φρούριον, εἰς τὰς Λέσχας ἔνθα φιλοφρόνως ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῶν Προέδρων αὐτῶν κ. κ. Π. Καταιβάτη καὶ Δ. Καλοδοῦκα καὶ τέλος ἀπῆλθον ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς εἰστὸν λιμενοβραχίονα ἀνακρουούσης μουσικῆς καὶ τοῦ ἐνθουσιώδους ἀποχαιρετισμοῦ τοῦ ἐκεῖ συσσωρευθέντος κόσμου, ἀρίστα ἀποχωρίζοντες ἐντυπώσεις.

— Παρὰ τοῦ μεγαλύναντος τὸν Δῆμόν μας καὶ ἐπαξίως τιμῶντος αὐτὸν διὰ τοῦ ἀσθέστου φιλοπόλιδος ἐνθουσιασμοῦ του ἀγαπητοῦ Δημάρχου μας κ. Ἀ. Δ. Μακρῆ ἐλάβομεν καὶ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὰ κατωτέρω :

Ἀξιότιμον Σύνταξιν τοῦ Περιοδικοῦ
«ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ»

Παρακαλῶ ἵνα εὐχεροστούμενος καταχαρήσῃτε εἰς τὴν στήλᾳ τοῦ ἀξιολόγου Περιοδικοῦ Ἑμῶν, πρὸς γνῶσιν τῶν συμπολιτῶν μας, τὰ κατωτέρω εὐγενῶς ἀποστα-

λέντα μοι εὐχαριστήριον ἔγγραφον τοῦ ἐνταῦθα Κυρίου Ἑποπροξένου τῆς Αὐστρ-Οὐγγαρίας, καὶ τηλεγράφημα τῶν κατ' αὐτὰς ἐπισκεφθέντων τὴν Ἰνῆσὸν μας μελῶν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου, περὶ τῶν πρὸς τὰ αὐτὰ μέλη γενομένων περιποιήσεων.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Ὁ Δήμαρχος Ζάκυνθίων
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΜΑΚΡΗΣ.

Ζάκυνθος τῆ 29 Μαρτίου 1902.

Ἀξιότιμε Κύριε Δήμαρχε,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω Ἑμᾶς, Κύριε Δήμαρχε, ἵνα εὐχεροστούμενος δεχθῆτε καὶ διαβιβάσῃτε πρὸς τὸ Δημοτ. Συμβούλιον καὶ πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ζακύνθου ἐν γένει, τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας ἐμοῦ καθὼς καὶ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου διὰ τὰς ἀπείρους περιποιήσεις, ἃς εὐμενῶς εἰς αὐτοὺς ἐπεδαψιλεύσατε κατὰ τὴν ἐνταῦθα διακομιτῶν, καὶ ἐφ' αἷς ἔσονται Ἑμῖν οὗτοι αἰωνίως εὐγνώμονες. Δέξασθε παρακαλῶ, Κύριε Δήμαρχε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς λίαν ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μου.

Ὁ Αὐτ. καὶ Βασ. Ἑποπρόξενος
Α. Κ. Morettis.

Ν α Ὑ π λ ι ο ν ἀρ. 255. 12)4 ὥρα 2 Μ.Μ.
Δήμαρχον

Ζάκυνθον.

Ἐνθουσιώδεις ἐπὶ τῇ πανηγυρικῇ καὶ ἄδελφικῇ δεξιώσει εὐγνώμονες ἐπὶ τῇ κολακευτικῇ διχθελώσει καὶ χειροκροτοῦντες τὴν φιλόφρονα κοινωνίαν τῆς εὐγενοῦς Ζακύνθου πέμπομεν διακπύρους προσρήσεις καὶ εὐχαριστίας.

Τὰ μέλη τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου
Βιέννης.

— **Μοῖρα Αὐστριακοῦ στόλου.** Τῇ προσεχεῖ Πέμπτῃ ἀναμένεται ἐνταῦθα μοῖρα αὐστριακῆ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν θωρηκτῶν Φρακ. Ἰωσήφ, Βουδαπέστης καὶ Βιέννης ἧτις θέλει παραμείνει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.

— **Ματαιώσις ἐκδρομῆς.** Ἐνεκα βλάβης τοῦ ἀτμοπλοίου «Νείγηρος» ἐφ' οὗ ἐπέβαινον οἱ εἰς τὴν νῆσόν μας ἀναμενόμενοι γάλλοι ἐπιστήμονες, ἐματαιώθη ἡ ἀφιξίς αὐτῶν ἐνταῦθα. Εὐτυχῶς τὸ ἐν Τρικέρι προσαράξαν ἀτμόπλοιο, ἐφ' οὗ οἱ ἀνωτέρω ἐπιστήμονες ἐρρυμουλκήθη ὑπὸ τῆς «Μυκάλης», ἀμέσως δ' ἔσπευσαν οἱ ἐκδρομεῖς νὰ μεταβῶσιν εἰς Γαλλίαν πρὸς καθησυχασιν τῶν οἰκείων αὐτῶν.

— **Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.** Τῆ 23ῃ λῆξ. μηνὸς ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐώρτασε τὴν ἐξηκοστὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τούτων, τελεσθεισῶν ἐν Ἀθῆναις μετὰ μεγίστης μεγαλοπρεπέστες, πενήνητος διβιβάσθησαν εὐχαί πρὸς τὸν Σεβαστὸν αὐτῆς Διοικητὴν

κ. Στ. Στρέιτ, εορτάζοντα ἄμα τὴν τριακονταετηρίδα τῆς συνετοῦς αὐτοῦ Διοικήσεως, ὑπὲρ τῆς προόδου τοσούτου εὐεργετικοῦ τοῖς τε μετόχοις καὶ τῷ ἔθλει «Αἰ Μοῦσα» συνεννοῦσι καὶ τὰς ἰδίας, ἀνθ' ὧν ἀγαθῶν, ἐγένετο αὐτῆ πρόξενος ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν.

— **Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ.** Ὑπὸ τῶν φιλοτίμων Ἐπιτρόπων καὶ τοῦ καλλιφώνου Ἐφημερίου τοῦ ναοῦ τῆς Θ. Εὐαγγελιστρίας εἰσήχθη ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἡ τετράζωνος Ἐκκλ. μουσικὴ, ὑπαγορευομένη διὰ ζώσης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐφημερίου Ἀνδρ. Ξενοφῶν μαθητεύσαντος παρὰ τῷ Ἀργ. Γιαννοπούλῳ καὶ τελειοποιήσαντος αὐτὴν καὶ τετραφωνουμένη ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Σ. Καραμαλίκη. Πιστεύομεν ὅτι ὁ αἰδ. ἱερεὺς εἶνε εἰς θέσιν νὰ τονίσῃ ὅλον τὸ ἐκκλ. σύστημα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ καταργηθῶσι τὰ ξένα καὶ θὰ τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ ζακυνθία μουσικὴ.

— Μετὰ χαρᾶς ἐξαιρητικῆς πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ ἀγαπητὸς καὶ εὐελπίς συμπολίτης μας κ. Ἄγγελος Η. Οἰκονόμου σπουδαῖον καὶ ὅλως σπάνιον εἰς τὰ χρονικά τῶν διαγωνισμῶν ἤρατο θρίαμβον κατὰ τὸν ἀρτι διεξαχθέντα ἐν Ἀθήναις διαγωνισμὸν πολιτικῶν μηχανικῶν. Διὰ τῶν ἐμβριθῶν καὶ ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ μελετῶν οὐ μόνον ἐδικαίωσε τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπὸ πάντων ἐσχηματισμένην γνώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν καὶ μόνην ἱκανότητα πεποιθῶς ἐπρώτευσεν ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐκείνῳ ἐπισπασάμενος ἀπάντων τὰ θερμότερα συγχαρητήρια καὶ ἀναγορευθεὶς πτυχιούχος πολιτικὸς μηχανικός. Συγχαίροντες τῷ ἀξιεπίνῳ φίλῳ καὶ συμπολίτῃ μας κ. Ἀγγέλῳ Οἰκονόμῳ ἐπὶ τῇ θριαμβευτικῇ ἐπιτυχίᾳ του εὐχόμεθα ὁμοίαν εὐδοκίμησιν καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ σταδίῳ του.

— **Στρατ. Θεραπευτήριον.** Καὶ πάλιν ὑψοῦμεν τὴν φωνήν, προκειμένου νὰ λήξῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ ὑπόχροντος Σ. Θεραπευτηρίου, ἔπως μεριμνήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι περὶ ἐξευρέσεως καταλλήλου τοιούτου, πληροῦντος τοὺς ἀπαιτούμενους τῆς ὑγιεινῆς ἔρους. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον καταλληλότερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μόνον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὐρίσκομεν τὸ παραπλευρῶς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Τριάδος, εὐρύχωρον, εὐήλιον, εὐάερον καὶ πλησίον τοῦ στρατῶνος ὀκνημα, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε, ἀν δὲν ἀπατώμεθα, ἐχρησιμοποιοῖτο ὡς θεραπευτήριον, ἀλλ' ἀγνωστον ποῦν ἐπέδρασαν λόγοι καὶ προυτιμήθη τὸ νῦν ὅλως ἀκατάλληλον.

— **Εὐτυχεῖς ἀρραβῶνες.** Ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους ὀλιγούς ἀντήλλασαν ἐπ' ἐσχάτων δακτύλιον ἀρραβῶνα ἢ καλλιμόρφος καὶ σεμνοτάτη δεσποσύνη Ἄννα Μ. Σέχου μετὰ τοῦ ἐξαιρέτου νέου κ. Ἰωάννου Α. Σωμάκη. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν καὶ πανόλιον τὴν στέψιν.

— **Εὐτυχεῖς γάμοι.** Ὁ γνωστὸς τῇ ἡμετέρῃ κοινῶν καὶ ἀρίστως μεμορφωμένος ἀξιωματικὸς τῆς Χερσοφυλακῆς κ. Ἰωάννης Π. Ράγκος συνήλθε κατ' αὐτὰς εἰς γάμου κοινῶν μετὰ τῆς εὐγενεστάτης καὶ ἐκ τῶν πρῶτῶν φερουσῶν ἐν Ἀθήναις δεσποινίδων Ἐλένης Χ. Οἰκονόμου. Τοῖς συζευχθεῖσιν εὐχόμεθα πανευτυχῆ καὶ ἀνεφελον τὸν βίον.

— **Θάνατοι.** Ἐν σεβαστῇ ἡλικίᾳ ἀπέβιασαν κατ' αὐτὰς ἡ ἀειμνήστος Ρόζα Α. Τριακάρδου, σεβαστὴ μητέρα τῶν ἀξιοτ. συμπολιτῶν μας κ. κ. Διον. καὶ Ἰωάννου Τριακάρδου καὶ ὁ πολὺκλαυστος Διονύσιος Μπελέτης ἐκ τῶν ἐντιμότερων καὶ μᾶλλον ἀγαπητῶν συμπολιτῶν μας. Διαβιβάζομεν καὶ δημοσίᾳ ταῖς πενθούσαις οἰκογενεαῖς αὐτῶν τὰ θερμὰ συλλυπητήριά μας.

† **Ὁ θάνατος τοῦ Μέμνονος Μαρτζώκη.** «Ἄνθρωπος δύναται ν' ἀπατηθῆ, ἀλλὰ λαὸς δὲν ἀπατάται». Τοιαύτας λέξεις ἐκστομισθεῖσας ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μαρτζώκη ἐπὶ τῷ γενικῷ πένθει, τῷ ἐκδηλωθέντι κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀλγίστου μνήμης πατρὸς του, τοιαύτας λέξεις ἀνεκάλεσεν ἡ μνήμη μας, ὅτε ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου τῆς πόλεώς μας ἄκρου ἀντήχησεν ἡ ἀπαισία εἰδήσις τοῦ μοιρικοῦ τέλους του. Καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῆ ὁλόκληρος κοινῶν βαθύτατον καὶ ἀπέλιπα ἐκπέμπουσα δακρυσταγοῦς πόνου στεναγμὸν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ἀνδρὸς τοιούτου, οἷος ὁ Μέμνων Μαρτζώκης. Διότι ὁ μεταστάς δὲν ἀνήκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν του, δὲν ἀνήκεν εἰς τὴν πατρίδα, ἀνήκεν εἰς τὸν κόσμον ὅλον καὶ ἐπὶ τῇ στερήσει τοιούτων κοσμοπολιτῶν, τοιούτων προνομιοῦχων ὑπάρξεων, τὸ πένθος γενικὸν ἐπιβάλλεται. Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ ἐγένετο ἐπιβλητικὴ καὶ πάνδημος, πολλῶν κατατεθέντων στεφάνων ἐκ μέρους τοῦ Δήμου, συλλόγων, σωματείων καὶ οἰκογενειῶν, καταλλήλως προσφωνησάντων τῶν ἀξιοτ. Κ. Κ. Ἄντ. Δ. Μακρῆ, Π. Μουζάκη, Ε. Γιαννοπούλου, Α. Κομούτου, Ο. Ρέντζου, Γ. Βαυδάρου, Α. Γκούσκου καὶ Σ. Τσίππρα. Τὰ σχολεῖα ἐκλείσθησαν εἰς ἐνδειξιν πένθους, οἱ δὲ μαθηταὶ φέροντες περὶ τὸν βραχίονα πενθίμους ταινίας παρετάχθησαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς ὁδοῦ, ὁπότεν διήλθεν ἡ κηδεῖα. Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Μάρκου, ἐνθα ἐψάλη ἡ νεκράσιμος ἀκολουθία, λόγους ἐξεφώνησαν καταλλήλως ἐξάραντες τὰς ἀρετὰς του νεκροῦ, οἱ Κ. Κ. Φ. Καρρέρ, Ο. Ρέντζος, Ι. Μερκάτης καὶ Δ. Ι. Πλέσσας, ἐν δὲ τῷ νεκροταφείῳ οἱ Κ. Κ. Ι. Α. Μάργαρης καὶ Α. Χ. Ζῶης, ἐλεγείον δὲ ὁ κ. Δ. Ἐκνθόπουλος καὶ νεκρολογία συγκινητικὴν ἐδημοσίευσεν κατὰ τὴν κηδεῖαν ὁ ἱατρός κ. Ἄγγ. Μωρέττης. Ἐκτενῆ βιογραφίαν καὶ περιγραφὴν λεπτομερῆ τῆς κηδεῖας τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ ἡμῶν καὶ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου Μ. Μαρτζώκη θέλομεν δημοσιεύσει ἐν καιρῷ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀπὸ βάθους τῆς πενθούσης ψυχῆς μας σπεύδομεν νὰ ἐκφράσωμεν καὶ δημοσίᾳ τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τε τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Διονύσιον, πρὸς τὴν Α. Α. Β. Γ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σαλβατῶρ, πρὸς τὸν Δήμαρχον Ζακυνθίων, τὸν Γυμνασιάρχην, τὸν Ἐπιθεωρητὴν καὶ τὸ διδασκαλικὸν καὶ μαθητικὸν σῶμα, πρὸς τὰς Συντεχνίας τοὺς καταθέσαντας στεφάνους, τοὺς ἐκφωνήσαντας λόγους, τὴν Φιλαρμονικὴν τοὺς δικφοροτρόπως συλλυπηθέντας ἡμᾶς καὶ πᾶσαν ἐν γένει τὴν ἐντιμον κοινῶν τῆς Ζακύνθου ἐπὶ τῇ ὀδυνηρᾷ ἀπωλείᾳ τοῦ πολυτίμου ἀδελφοῦ ἡμῶν Μέμνονος.

Ἐξ ὀνόματος τῆς εὐγνωμοσύσης οἴκον. Μαρτζώκη
Ἀνδρῶν Μαρτζώκη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 5341 460069